NEBEZPEČNÝ MUŽ

Ing. Roman Hliva

K
K

Ing. Roman Hliva

NEBEZPEČNÝ MUŽ

Príbeh z cyklu

© Ing. Roman Hliva 2022
ISBN 978 – 80 – 570 – 3739 - 2

|| OBSAH

Prvá
časť Hausbót na Seine / 6

Druhá
časť Nepravý matador / 17

Epilóg / 27

Pod šerpou som cítil upokojujúcu váhu nože navaja. Nebol to šperk, bol to jediný spoločník, ktorému som v tomto meste mohol veriť. Kráčal som pomaly ulicou Malagy. Po dlažbe, ktorá pálila aj cez hrubé podrážky. Včera slávny matador, dnes vrah na úteku. Pedro Romero. Nebezpečný muž.

Prvá časť

Hausbót na Seine

Mesiac bez pamäti, svieti nad nami,
zmazal všetky včerajšie sny.
Mesiac bez pamäti, kráča s nami,
a v jeho svetle niet už viny.

Parížsky bar Le Caveau de la Huchette dýchal prítmím stredovekej pivnice. Ošúchané kamenné steny pod klenutým stropom pohlcovali svetlo, odrážali ozvenu a pamätali snáď ešte Francúzsku revolúciu. Na nízkom drevenom pódiu, osvetlenom len dvojicou jantárových reflektorov, hralo kvarteto The Seine Shadows. Atmosféra hustla každým akordom.

V strede stála Afričanka Chantal v tesných smaragdových šatách. S privretými očami a hlavou mierne zaklonenou tiahlo nôtila:

„Mesiac bez pamäti, mesiac bez pamäti...“

Hneď vedľa nej sedel za krídlom značky Pleyel klavirista Jean-Luc. Prsty tancovali po slonovinových klávesoch. Dopĺňalo ho ságo Pierra Duponta — toho slávneho parížskeho saxofonistu. Z prítmia za nimi udával rytmus bubeník Jacques — metličkami len jemne hladil mosadzné činely a kožu

malého bubna.

Stál som vedľa bicích. Amatér bez akéhokoľvek hudobného vzdelania. Basgitaru som držal v ruke možno druhýkrát v živote. Pred hodinou som len tak sedel pri bare a hľadel von oknom na dážď. Pristúpil ku mne kapelník Jean-Luc a spýtal sa, či viem hrať na basu. Na poslednú chvíľu im odriekol člen kapely. Zaujímalo ma len jedno: „Budete hrať Mesiac bez pamäti?“ Odvetil, že ak im pomôžem, tak áno.

Bola to naša skladba. Vivianne a moja. Vedel som, že žije tu neďaleko. A možno ju cez otvorené okno začuje. Možno vycíti, ako na ňu myslím.

Hral som intuitívne. Pravým ukazovákom som brnkal po tej najhrubšej strune. Dunela až mi vibroval žalúdok, ale držala rytmus s bubeníkom. Netušil som, čo má robiť ľavá ruka. Iba pasívne objímala krk nástroja.

Keď Chantal dospievala, Pierre spustil ságo k pásu a v bare na sekundu zostalo ticho. A potom to vybuchlo. Hostia pri stoloch freneticky tlieskali. Ozýval sa uznanlivý pískot. Skladba mala úspech.

Jean-Luc podišiel k mikrofónu. Gesto ruky utíšilo vravu.

„Merci, mesdames et messieurs, ďakujeme,“ ukázal ku mne. „A toto je náš nový basgitarista, spisovateľ Renn Neville, ktorý po čase opäť zavítal do Paríža!“

Skromný aplauz. Na okamih sa mihla aristokratka. Vybehol som na ulicu. Vivianne kráčala tmou.

„Viv, počkaj chvíľu!“

Otočila sa. „Nevedela som, že si zmenil povolanie. Zrazu je z teba hudobník?“

„Iba záskok. Pochybujem, že po dnešku o mňa bude mať niekto ešte záujem. Neprejdeme sa?“

Zamierili sme k rieke, kde sa vo vode odrážali neónové svetlá Paríža.

„Ako si sa vlastne dozvedel, že tu bývam?”

„Stretol som lorda Pembroka. Povedal mi aj to, že s niekým žiješ.“

„Myslela som si, že si už dávno mŕtvy... Pochovaný v tej ďalekej minulosti. V tvojej brandži je všetko možné.“

„Je to práca ako každá iná.“

V očiach sa jej mihol tieň spomienok. „Tomu hovoríš práca? Koľkých chlapov si už poslal do večných lovíšť?“

„Mnohých. Ale iba tých, ktorí si to zaslúžili.“

Sadli sme si na lavičku na nábreží.

„Milujem ťa, Viv. A ty to veľmi dobre vieš.“

„A čo môj priateľ? Myslíš vôbec na neho?“

„Stačí jedno bodnutie dýkou...“

„Neubližuj mu, Renn," dôverne ma chytila za rukáv. „Chris je len úbožiak, ktorý si pri mne rieši svoj komplex menejcennosti. Som pre neho drahá trofej, ktorou sa môže pochváliť pred priateľmi v londýnskom klube."

„Presne ako bol aj Mark... Hovorí sa, že dvakrát do tej istej rieky nevstúpiš."

„Nechaj Chrisa na pokoji. Urobím všetko, čo budeš chcieť."

Chvíľu sme mlčky hľadeli na tmavú hladinu Seiny.

„Kam pôjdeme, drahý?" prehovorila napokon. „Ku mne nie, Chris sa práve vrátil zo služobnej cesty."

Pohľad mi padol na rieku, kde sa pohojdával opustený hausbót.

„Poďme," viedol som ju k drevenému mostíku.

Z vrecka kabáta som vytiahol šperhák.

Začalo pršať. Dážď jej stekal po tvári a lepil vlasy k čelu. „To sa ti presne podobá... To je tvoj štýl. Vziať si bez pýtania, čo ti nepatrí."

V podpalubí bola tma ako v rohu. Viv sa ma kŕčovito držala za ruku. „Vidíš niečo?"

„Iba posteľ. Nič viac."

„To stačí," jej hlas znel v šere zmyselne. „Nemám na sebe ani jednu suchú niť. Vyzleč ma."

Ráno bola preč. Počul som len vzdialený zvuk odchádzajúceho auta. Možno taxíka. Ako ho preboha zohnala? Je tu vôbec telefón?

Cez okrúhle lodné okná sa dovnútra dralo svetlo sychravého rána. Akoby som sa ocitol v ateliéri. Maliara. Alebo maliarky. Naokolo viseli plátna, v rohoch stáli drevené stojany a vzduch bol nasýtený vôňou terpentínu a ľanového oleja. Na stole ležala zaschnutá paleta, kopa štetcov a vedľa nich starý bakelitový telefón.

Zazvonil.

Váhal som, či zdvihnúť. Napokon som predsa len schmatol slúchadlo.

„Haló?"

„Je tam pani Marceauová?" ozval sa mužský hlas.

„Nie, som tu sám."

„A vy ste vlastne kto?"

„Renn Neville. Spisovateľ. Možno ste o mne už počuli."

„Nie, knihy nikdy nečítam."

„Šiel som náhodou okolo a všimol si otvorené dvere. Nazrel som dnu, či je všetko v poriadku."

„Som majiteľ," povzdychol chlapík na linke. „Pokúšam sa Héléne dovolať už niekoľko týždňov. Nedvíha. Zmizla. Netuším, čo sa jej mohlo stať."

„Možno odcestovala z Paríža. Možno sa už nikdy nevráti."

„Mala strach."

„Z čoho?"

Neodpovedal mi.

„Nemohol by som sa tu ubytovať? Momentálne nemám, kde zložiť hlavu. Hausbót sa mi celkom páči."

Chvíľu premýšľal. „V poriadku, monsieur Neville. Zdáte sa byť seriózny. Zavolajte mi, keby sa tá ženská objavila. Súrne sa s ňou potrebujem zhovárať."

„Spoľahnite sa."

„Večer sa u mňa zastavte. Pre kľúče."

Nadiktoval mi telefónne číslo a adresu.

Jaskyňa bola takmer prázdna. Sledoval som telku zavesenú nad barom, kde bežal tenisový turnaj — US Open. Becker práve hral proti Lendlovi.

Pristavil sa pri mne Jean-Luc. „Kde si včera tak rýchlo zmizol, Renn?"

„Zazrel som známu. Mali sme si toho veľa čo povedať."

„Nečum na tú bedňu, za desať minút vystupujeme. Dúfam, že nás nenecháš v štychu. Tvoj predchodca dal kapele definitívne zbohom. Potrebujeme ťa."

„Neblázni. V Paríži nájdeš desiatky lepších hráčov, ako som ja."

Ironicky sa na mňa pozrel. „Desiatky? Nefandi si. Stovky, možno tisíce. Ale ty jediný si ochotný hrať zadarmo. A ja som v prúšvihu. Nemám z čoho platiť... Aspoň zatiaľ."

„Ako myslíš," sledoval som, ako Lendl trafil čiaru. Zhoda.

Okolo polnoci sa v bare objavila Viv v spoločnosti akéhosi chlapíka. To bude Chris. Na prvý pohľad sympaťák, ale myslel som si svoje.

Podišiel som k mikrofónu. „A teraz hráme Mesiac bez pamäti. Pre najkrajšiu ženu, akú poznám — lady Vivianne Ashcroftovú."

Viv sa uklonila. Všetci v sále sa na ňu pozreli. Chantal ju pozvala na pódium. O chvíľu začali spievať duet. Chladná Angličanka a temperamentná Afričanka odkiaľsi zo Senegalu. Ich hlasy splynuli do čistého súzvuku.

Po koncerte ma predstavila priateľovi.

„Renn," podal mi ruku. „Už som o vás počul. Vivianne mi rozprávala, ako ste jej pomohli, keď ju opustil manžel. Zajtra usporadúvame večierok len pre tých najbližších. Príďte, veľmi nás potešíte."

Pozrel som sa na Viv. Iba sa tajomne usmievala.

Snažil som sa z toho vykrútiť: „Žiaľ, nemám smoking."

„To neprekáža. Hneď ráno vám sluha jeden doručí. Kde vlastne bývate?"

„Na hausbóte. Neďaleko odtiaľto."

Nadránom som si hodil zabalenú basgitaru na chrbát a nakopol Harley.

Cestou som od únavy takmer zaspával. Zaparkoval som na nábreží a dúfal, že mi mašinu neodtiahnu. Padol som na posteľ.

Zo sna ma vytrhlo vytrvalé klopanie na dvere. Keď som otvoril, stál tam poslíček s obalom na oblek.

„Ako ste ma tak rýchlo našli?“ pretieral som si oči.

Mladík sa potmehúdsky usmial: „Vyznám sa tu, pánko. Neďaleko odtiaľto zvyknem cez víkendy rybárčiť.“

Pozval som ho dnu. Dostal pár frankov. Nesmelo si prezeral obrazy.

„Monsieur, ako dlho tu vlastne bývate?“ spýtal sa.

„Iba niekoľko dní. Nepamätáš sa náhodou na umelkyňu, čo tu bola predo mnou?“

Chvíľu váhal s odpoveďou, akoby si spomínal. „Niečo sa mi marí... Bola to pekná, tmavovlasá žena. Už nie najmladšia. Vyniesla na palubu stojan s plátnom a o chvíľu sa vrátila so štetcami a paletou farieb. Vyzerala, že sa chystá maľovať. Neskôr prišiel akýsi chlap. Vysoký, v tmavom baloňáku. Správal sa k nej až príliš dôverne. Chytil ju okolo pása a niečo jej šepkal do ucha. Myslím, že to bol jej milenec.“

„Spoznal by si ho znova?“

„Možno aj áno... ale bolo to už dosť dávno.“

Zoznámil som sa s Chrisovými druhmi z realitnej branže. Ale skutočne to boli druhovia? Vraví sa, že dnes už nemáme priateľov, iba obchodných partnerov. Jeden z nich priviedol aj fízla.

„A toto je naše eso zo súdnej polície, komisár Serutti. Nedávno sem dokvitol až z Marseille,“ zašepkal mi Chris do ucha a nenápadne ukázal smerom k chlapovi pri okne. Vyzeral ako beduín v smokingu. Ibaže bol o niečo vyšší než syn púšte.

Z gramofónu znel Mesiac bez pamäti. Hostia popíjali martini, pofajčievali a hlučne sa bavili. Tancoval som s Viv.

S úsmevom nás sledoval lord Pembroke. Bol jediný, kto vedel, ako blízko máme k sebe v skutočnosti. Na párty sa prišiel pochváliť najnovším objavom — zlatokopkou, ktorá by pokojne mohla byť jeho dcérou.

Chrisovi vôbec neprekážalo, že so mnou Viv neskrývane flirtuje. Nevnímal ma ako hrozbu. Preňho bola iba majetkom, podobne ako lukratívne reality v Paríži či Londýne. A hodnota nehnuteľnosti predsa stúpa, keď po nej túžia iní.

Potichu som sa vytratil. Motorku som nechal pred domom toho realiťáka a pešo zamieril k Mertensovi pre kľúče od hausbótu.

Vlámal som sa. Veď nik neotváral. Chlap ležal v kaluži zaschnutej krvi uprostred obývačky. Civel so skleneným pohľadom do prázdna. Niekto ho

nemal rád.

Zasvietil som stolnú lampu a obzeral sa po kľúčoch.

„Daj tie pracky hore, ty pankhart!“

Otočil som sa. Vo dverách stál komisár Serutti s pištoľou. Stále v smokingu.

„Pán komisár, večierok sa už skončil?“

„Pokračuje. Ale u nás na Nábreží zlatníkov. Otoč sa tvárou k stene!“

Prešacoval ma od hlavy až k pätám. Oceľové putá cvakli.

„Netlačia vás tie železka pri tanci?“ pousmial som sa cez rameno.

„Neville, teba ten humor rýchlo prejde. Chlapci z prepadovky vedia byť riadne tvrdí.“

Niekam telefonoval a o chvíľu sa to vnútri hemžilo fízlami. Modré majáky ožiarili ulicu. Chytili ma pod pazuchy a odviedli k autu.

Vypočúvali ma celú noc. Ostrí muži so širokými krkmi, ostré svetlo lampy namierené do tváre a padajúce rany.

„Prečo si zabil Mertensa? Priznaj sa, uľaví sa ti. Tu nikto dlho nevydrží.“

Mlčal som. Ráno si nechali priniesť pivo a sendviče z bistra. Pol hodiny bola pauza a potom to vypuklo znova. Neskôr ma odviedli k vyšetrujúcemu sudcovi. Ten sa iba posmešne pozrel na moju skrvavenú tvár, no správal sa o niečo slušnejšie.

Listoval v spise. „Vidíte, pán Neville, vlámať sa niekomu do bytu sa nevypláca.“

„Pán sudca, nikam som sa nevlámal,“ spustil som obohranú pesničku. „Dvere boli pootvorené, tak som vošiel. Mertens bol majiteľ lode, na ktorej som sa ubytoval. Zastavil som sa pre kľúče a našiel ho tam ležať. Vtom sa objavil komisár Serutti. Zatkol ma. Nie je vám to divné? Čo tam ten chlap vlastne robil?“

„To skutočne je divné. Veď nikto vlámanie polícii nehlásil... Nateraz ste voľný, ale buďte mi neustále k dispozícii.“

Otvorila Vivianne.

„Si sama?“ spýtal som sa namiesto pozdravu.

„Som. Sluha má dnes voľno a Chris odišiel do kancelárie.“ Pozrela sa na mňa. „Čo sa ti stalo? Akoby si spadol pod kosačku.“

„Iba som sa porezal pri holení.“

Dal som si dlhú sprchu a obliekol župan jej priateľa. Odviedla ma do hosťovskej izby, kde ma ošetrila. Okamžite som zaspal.

Keď som sa prebudil, ležala pri mne a hladila po vlasoch. „Do čoho si sa to zaplietol, Renn?“

„Padol som do pasce. Akoby ma Serutti sledoval až do Mertensovho

bytu.“

Vivianne sa zamyslela. „Máš pravdu... Zmizol z večierka hneď po tebe. Bez rozlúčky.“

Chvíľu sme oddychovali. Potom ma jemne bozkala na pery. „Musíš už ísť. V prípade potreby zavolám svojho právnika, zastúpi ťa. Večer prídem na hausbót.“

Obliekol som si biele tričko, rifle a koženú bundu. Smoking smrdel žandármi. Hodil som ho do smetiaka. Nech si ho nájde nejaký parížsky bezdomovec, potuluje sa ich po nábreží viac než dosť. Zapálil som v krbe oheň, posadil sa na gauč a čakal.

Vráti sa Hélène? Kde vlastne je? Žije vôbec?

Na palube som brnkal na basgitare. Popri lodi sa prechádzala skupina čínskych turistov. Alebo to boli Vietnamci? Niektorí sa započúvali, dokonca zatlieskali, iní si ma ani nevšimli. Napadlo mi, že kapela by na lodi mohla usporiadať koncert. The Seine Shadows na Nábreží vežičky. Znelo to ako pekný sen.

„Neprevetráme Ramireza?“ začul som veselé zvolanie. Vivianne.

Zoskočil som z hausbótu. Vyštartovali sme. Ako dvaja blázni. Bez prilieb, v šialenej rýchlosti.

Vietor mi rezal do tváre. Paríž sa zmenil na šmuhu žltých svetiel. Ramirez reval ako besné zviera a jeho ryk sa odrážal od kamenných stien bulvárov. Viv sa ma kŕčovito držala okolo pása, hlavu mi opierala o chrbát.

Keď sme leteli cez Champs-Élysées a bezohľadne predbiehali autá, zrazu sa ozvalo kvílenie sirény.

Dočerta. Jeden nočný výsluch na Nábreží zlatníkov mi bohate stačil.

Zabočil som do bočnej uličky a pomedzi natesnané železné stĺpiky unikol. Policajný peugeot nemal šancu, bol príliš široký. Viv im so smiechom zamávala na rozlúčku.

Ramireza som skryl v garáži pri jaskyni. V ten večer hrala iná kapela, tak sme sa posadili do tmavého kúta. Boli sme neviditeľní. Pobozkal som ju. Najprv jemne, neskôr vášnivo.

Vypadli sme odtiaľ až nad ránom.

Sedeli sme s Viv na palube. Popíjala kávu, ktorú jej priniesol čašník z nábrežného bistra, a ja som zatiaľ cvičil akordy na inštrumente. Rozmýšľali sme, že si pôjdeme zabehať do Boulogneského lesíka.

Všimol som si, že na nás z brehu uprene hľadí staršia, elegantne oblečená dáma.

„Nie ste náhodou monsieur Neville?“ spýtala sa ma.

Prisvedčil som.

„Pred dvoma dňami som s vami telefonovala.“

Pomohol som jej prejsť cez úzku lávku na palubu. Posadila sa k nášmu stolíku a v tom momente dokvitol snaživý kelner z bistra. Objednal som ďalšiu kávu.

„Toto je lady Vivianne Ashcroftová,“ predstavil som Viv. „Je o všetkom informovaná. A vy ste, pani...?“

„Madame Cloutierová,“ odvetila a prekvapene pozrela na moju spoločníčku. „Tá anglická aristokratka? Čítala som o vás v novinách...“

„Dobre som vám vtedy rozumel v telefóne? Poznali ste Hélène Marceauovú?“ prešiel som k veci.

„Boli sme priateľky už od detstva. Často sme si volali. Ale keď som jej telefonovala naposledy, zdvihli ste vy. Neviete, čo s ňou vlastne je? Mám obavy, preto som pricestovala až z Normandie.“

„Žiaľ, nepoteším vás. Myslím, že už nežije. Bola zavraždená.“

Zalapala po dychu. „Hélène? Preboha... Ste si tým naozaj istý?“

„Na sto percent nie, keďže sa nenašlo telo. Ale radšej rátajte s tým najhorším. Mala príbuzných?“

„Pokiaľ viem, už nik nežije. Hélène bola rozvedená a žila úplne sama.“

„Ako dlho plánujete zostať v Paríži?“

„Niekoľko dní. Navštívim rodinu, prespím u nich.“

„Ohláste na polícii jej nezvestnosť. Právnik lady Ashcroftovej vám s tým pomôže.“

Vivianne jej podala kartičku a povedala: „Má kanceláriu neďaleko Víťazného oblúka, ľahko ho nájdete.“

Madame Cloutierová sa na mňa ustarostene pozrela. „Počula som, že parížski právnici sú veľmi drahí...“

Upokojil som ju: „Ak ide len o peniaze, rád palmáre uhradím za vás.“

„Hneď zajtra za ním zájdem,“ prikývla.

„Mala Hélène nejakých nepriateľov? Nevyhrážal sa jej niekto v poslednom čase?“

„Hovorievala mi o istom chlapíkovi, ktorý za ňou neustále doliezal. Gauner. Počerný. Volala ho Kolumbijčan.“

„Prečo práve tak?“

„Dozvedela sa, že kšeftuje s drogami. A práve muži z Kolumbie sú tým v Paríži známi. Najprv podľahla jeho kúzlu, no neskôr sa ho bála.“

„Neviete, ako sa volal? Alebo ako aspoň vyzeral?“

„To netuším... Ale Hélène rada maľovala portréty. Možno zachytila aj jeho tvár.“

Najprv sme prehľadali šatník. Nič. Žiadne portréty, žiadne skryté fotky.

Potom sme sa prehrabávali obrazmi. Až teraz som si uvedomil, koľko ich tu na lodi vlastne je. Krajinky, zátišia, abstrakcie. Hélène bola mimoriadne plodná autorka. Ktovie, či bola vo svojej brandži známa, no rozhodne si nežila zle.

Šaty podľa najnovšej módy v skrini, starožitný nábytok, plátna, maliarske potreby — to všetko stálo majland. Asi ju ten Kolumbijčan finančne podporoval. Možno to bolo inak. Začínalo to smrdieť vydieraním. Hélène a Mertens v tom museli ísť spoločne. A tým si aj podpísali rozsudok smrti.

Kolumbijčan bol neúprosný. Odstránil ich jedného po druhom.

Počerný fešák vyzeral na portréte o niečo lepšie než v skutočnosti.

„Pozri. Poznávaš ho?“

Zbledla. „Panebože... Serutti. Komisár Antonio Serutti. To nie je hádam pravda!“

Kolumbijčan a Serutti bola jedna a tá istá osoba.

„V maske vysoko postaveného komisára sa zločiny páchajú najľahšie. Až kým sa neobjaví vydierač. Vtedy sa to skomplikuje.“

„Renn, on ťa z večierka nesledoval. Prišiel sa zbaviť mŕtvoly a na teba narazil náhodou.“

Začal som sa baliť. Dlho to netrvalo. Tých pár vecí sa mi bez problémov zmestilo do sedlovej tašky.

„Musím sa vypariť. Už dvoch zabil. Som tretí na rade.“

Viv zodvihla slúchadlo a začala vytáčať číslo.

„Kam chceš volať?“

„Právnikovi. Vybaví ti povolenie na opustenie mesta. Pozná sa s vyšetrujúcim sudcom, študovali spolu na Sorbonne. Inak by si mal na krku francúzsku policajnú mašinériu.“

„Jean-Luc si bude musieť opäť hľadať basgitaristu. A čo ty?"

„Idem s tebou,“ nekompromisne zahlásila.

„Budem musieť zabíjať.“

„To ma práve vzrušuje. Okrem iného.“

Uháňali sme bočnými cestami na Riviéru. Pred Seruttim sa neschovám. Pred prefíkaným fízlom nie. Ale pobijem sa s ním v prostredí, ktoré nepozná. Mimo jeho revíru. Vo Ventimiglii. V opustenej vile.

Zotmelo sa. Po dvanástich hodinách v sedle som mlel z posledného.

Zastavil som na opustenej pláži pod červenými útesmi.

Vypol som motor. „Tu prespíme.“

„Na piesku? To nemyslíš vážne.“

Pousmial som sa. „V spacáku pre dvoch.“

Zobudil ma závan z papule a mokrý jazyk na tvári. Nado mnou stál obrovský pes.

„Dobré ráno! Nebojte sa, Vicky je dobrák. Len sa chce hrať," prirútil sa majiteľ. Hodil haluz do mora a suka nadšene odbehla.

Hľadel som za ňou. Keby boli všetci na tomto svete takí neškodní.

Z vĺn sa vynorila otužilá Viv. Mňa by do tej ľadovej vody nik nedostal. Vicky okolo nej začala skákať. Našla si novú kamarátku.

„Štartujme," pozrela sa na mňa. „Chcem sa vo vile preobliecť."

„Za pár hodín sme tam."

Z diskotéky sme sa vrátili v skvelej nálade. Zasvietil som petrolejku. Nálada bola zrazu fuč.

V kresle sedel Serutti a mieril na mňa pištoľou.

„Ty srab, to si sem ani nevieš zaviesť elektrinu?"

„Som muž, ktorý prišiel z minulosti. Nepotrebujem ju."

„A kde je tá krásavica, lady Ashcroftová?"

„Priamo za vašim chrbtom, pán komisár."

Nestihol sa otočiť. Viv mu švacla po gebuli kovovou tyčou.

Šmaril som ho na gauč, spútal jeho vlastnými želiezkami a vzal mu peňaženku, kľúče od auta, služobný preukaz i zbraň. Posadil som sa za stôl a ťukal do klávesov písacieho stroja.

„Čo to píšeš?"

„Anonymný liebesbrief sudcovi. Bude v riadnom šoku."

Keď som skončil, vzal lavór, naplnil studenou vodou a oblial ho. „Budíček, pán komisár. Nemôžete predsa prespať celý život."

Prebral sa z limbu a narovnal na diváni. „Čo bude so mnou?"

Strčil som mu papier pred oči. „Iba to podpíšete a budete voľný."

„Čo to je?"

„Vaše plné doznanie."

Ani nemrkol. „Takto spútaný?"

Uvoľnil som mu ruky. „O nič sa nepokúšajte. Nie ste prvý, koho by som odbachol."

Vzal pero a niečo na papier narýchlo načmáral. Vyzeralo to ako jeho podpis. Vstal a chcel odísť.

Strelil som mu do spánku. Opäť sa zrútil na dlážku. Tentoraz naposledy.

Vivianne nahnevane skríkla: „Čo si to urobil? Sľúbil si mu slobodu!"

Ten jej prekliaty anglický zmysel pre fair play.

„Prepáč, drahá. On by na mojom mieste urobil to isté. Chyť mu nohy. Odnesieme ho na pláž."

Eso z Nábrežia zlatníkov skončilo v slanej vode. V tme sme sledovali, ako

silný prúd telo odnáša na šíre more.

Keď sme sa vrátili k vile, prišlo mi na um: „Ešte sa musím postarať o auto. Miestni chlapci ho za pár lír rozoberú na súčiastky. Viv, netušíš, kde parkoval?“

„Zbadala som ho schované medzi stromami, keď sme sa vracali z tancovačky. Hneď mi bolo jasné, že tu niečo nesedí. Skúsila som kapotu, motor bol stále teplý. V kufri som našla tú tyč. Ostatné už vieš...“

Popíjali sme cinzano v našom obľúbenom klube.

„A Chris?“

„Je fuč. Sluha mi oznámil, že odcestoval na konferenciu do Štátov.“

Významne na mňa pozrela. „Bezo mňa. Netuším, kedy sa vráti.“

The Seine Shadows si za mňa stále nenašli náhradu.

Keď ma Jean-Luc zbadal, skríkol do mikrofónu: „Náš basgitarista sa práve vrátil z dovolenky na Riviére!“

V sále sa pískot. Jean-Luc sa na mňa uškrnul: „Renn, pripojíš sa k nám?“

Pozrel som na Viv. Iba sa usmiala a šepla: „Choď, mon cher. Si žiadaný...“

V hausbóte panovala riadna kosa. Pridal som do krbu ďalšie polená a vystrel skrehnuté prsty k plameňu.

Viv ten chlad nevadil. Uprene hľadela na obraz zavesený na stene. Až príliš dlho.

Bol som zvedavý, čo ju tak zaujalo.

„Renn, pozri. Ten chlapík sa na teba neskutočne podobá.“

„Máš pravdu. Je to neuveriteľné.“

Bol to matador Pedro Romero. S červenou muletou a mečom v ruke, zoči-voči zúrivému čiernemu býkovi. Zápas na život a na smrť. Na koride v Cádize.

Pred sto rokmi.

Druhá časť

Nepravý matador

Bol spln. Noc bola aj na andalúzske pomery horúca. Ležal som na hrubej ovčej vlne, prehadzoval sa, pokúšal zaspať, no nedalo sa. Táboril som v divočine neďaleko Sevilly, hlboko v tieni olivových hájov a skalnatých útesov, kde ma od cesty nebolo vidieť. Rozpálené uhlíky malého ohniska už dávno vyhasli.

Vraník varovne zafŕkal. Ten zvuk ma definitívne prebral. Konský inštinkt vycítil blížiaceho sa človeka. Vynorili sa dvaja jazdci zahalení v tmavých ponču. Za nimi kráčal tretí kôň, cez jeho chrbát viselo prehodené neforemné bremeno zabalené v plachte.

Jazdci pritiahli uzdy a zastavili necelých dvadsať metrov odo mňa. Zviera pod váhou nákladu nepokojne prešľapovalo. Zoskočili, odviazali lopaty a začali kopať jamu.

Nebadane som sa priblížil. S derringerom v ruke som ich spoza hustého kríka pozorne sledoval. Keď skončili, hodili lopaty do prachu a vytiahli cigary. V tme zasvietili dva žeravé konce.

Rozprávali sa.

„Ty si toho Romera dobre poznal?“

„Veľmi dobre. Pracoval som ako jeho pomocník. Ale prepustil ma. Bezdôvodne. Dlžil mi spústu prachov.“

„Ten tvoj plán vylákať ho do osamelej vily na kraji mesta bol perfektný. Poslal si mu list v mene vojvodkyne de Alvaresovej a hneď dokvitol. Bol to hlupák, že prišiel sám a s desiatimi tisícami.“

„Áno, bol to hlupák. Behal za každou sukňou, čo okolo neho prešla. Niekedy sa na dlhé mesiace stratil.“

„Kam?“

„Býval s niektorou zo svojich mileniek. Mal ich hromadu. Vždy v nejakom zastrčenom hoteli a pod falošným menom.“

„Vojvodkyňa bola jednou z nich?“

„Áno. Kvôli tej krásnej kreolke by urobil čokoľvek. Preto som ten list podpísal jej menom a požiadal ho o pôžičku.“

„Vyšlo to. Teraz máme každý vo vrecku po päťtisíc pesiet. A matador Pedro Romero skončil s podrezaným hrdlom.“

Surovo opľul telo v plachte.

Keď sa chystali matadora hodiť do jamy, strelil som obom do hlavy. Padli do prachu ako tie lopaty. Pochovám ich spoločne. Aj s Romerom.

Peniaze som vzal k sebe. U matadora som našiel pas a hromadu vizitiek.

V mesačnom svite som sa zadíval do jeho tváre. Akoby som hľadel do zrkadla, z ktorého vymazali život.

Po dvoch týždňoch v sedle som konečne dorazil do Madridu. Bol som pevne rozhodnutý tých desaťtisíc pesiet rozflákať v čo najkratšom čase.

Ustajnil som vraníka a pešo zamieril k luxusnému Grand Hôtel de París na Puerta del Sol. Recepčný sa na mňa pozrel s neskrývaným podozrením. Nevyzeral som ako bežný hosť, skôr ako chudobný honák dobytka. Videl som mu na očiach, že chce volať fízlov.

Na mramorový pult som položil vizitku.

„Som Angličan Ron Nicholson. Chcem najlepší apartmán, ktorý máte voľný. Moju zanedbanú jazdeckú kožovku si nevšímajte, na ceste ma stretla menšia nehoda. Batožina dorazí neskôr. Platí sa vopred?“

Zo sedlovej tašky som vytiahol balík bankoviek.

Chlapík v momente skrotol. „Nie, seňor Nicholson. Účet dostanete až neskôr. Želáte si ešte niečo?“

„Pripravte kúpeľ. A priveďte prvotriedneho krajčíra.“

Šikovné ruky majstra ihly Juana Carlosa zo mňa spravili iného človeka. Vyfintený som kráčal po Puerta del Sol a hádzal túžobné pohľady po vydatých paničkách. Aspoň Pedro Romero by to tak robil.

Vtom sa ozval prenikavý ženský hlas:

„Modroočko, je to možné? Kde sa tu berieš?“

Na terase kaviarne sedela Nera, vojvodkyňa de Alvaresová. Najlepšia priateľka cisárovnej Sisi a Romerova milenka.

„Grófka z Hohenembsu ma nateraz nepotrebuje, tak som sa vydal do Španielska.“

Nera nadšene zatlieskala. „To je skvelé! Usporiadam na tvoju počesť veľký ples. Zoznámim ťa s najvýznamnejšími obyvateľmi mesta a, samozrejme, s manželom. Kam ti mám poslať pozvánku?“

„Bývam v Grand Hôtel de París.“

Uznanlivo sa na mňa pozrela.

Sledoval som tancujúce páry na nablýskanom parkete paláca Alcañices. Vojvodkyňa ma postupne oboznámila so všetkými — aristokratmi, bankármi, diplomatmi.

Na ples napokon dorazil aj samotný minister vnútra, Raimundo Fernández Villaverde.

„To je Roman Holm, pravá ruka mojej drahej priateľky rakúskej cisárovnej,“ predstavila ma Nera.

Okamžite ma prekukol.

„Neprezývajú vás vo Viedni náhodou Diablov pobočník? Všimol som si váš prsteň prekrížených mečov.“

Zmeravel som.

Z trápnej situácie ma zachránil Nerin manžel. Menší chlapík s elegantne pristrihnutou briadkou. Odviedol ma bokom do menej rušného kúta paláca.

„Chlapče, som nesmierne rád, že vás konečne poznávam. Chcel by som sa s vami rozprávať o jednej dôležitej veci.“

„O čo ide, pán veľvyslanec?“

Nera sa k nám blížila.

„Všetko vám vysvetlím zajtra v mojej kancelárii na veľvyslanectve,“ povedal rýchlo a odišiel.

Nera si povzdychla. „Chcela som ťa ešte s niekým zoznámiť. So svojím dobrým priateľom Pedrom Romerom. Ale neprišiel. Nechápem to.“

Vážne som sa na ňu pozrel. „Zabudni naňho.“

Nasledujúci deň v kancelárii sa na mňa mexický veľvyslanec malátne pozrel.

„Drahý Holm, som paroháč. Znie to smiešne, ale je to tak. Ako by ste postupovali na mojom mieste?“

„Vyzval by som soka v láske na súboj.“

„To nie je možné. Nie je z urodzenej krvi.“

„V tom prípade by som si niekoho najal, aby ho v tichosti odstránil.“

Spokojne prikývol. „Presne to chcem aj urobiť. Chcem si najať vás. Koľko žiadate?“

Vytiahol som vizitku, na zadnú stranu napísal vysokú cifru a číslo účtu vo Švajčiarsku. Posunul som mu ju.

„Aký máte plán?“ spýtal sa.

Bez váhania som vysúkal z rukáva: „Listom podpísaným vojvodkyňou ho vylákam do opustenej vily na okraji Sevilly a tam mu podrežem krk. Telo v noci odveziem za mesto a zakopem.“

Vo veľvyslancových očiach sa miešal obdiv so strachom. „Neuveriteľné. Ste chladnokrvný profesionál, Holm. Nechcel by som byť vaším nepriateľom. Ale je tu ešte niečo. Ak by Pedro Romero zrazu bez stopy zmizol, bol by z toho škandál. V mojej pozícii si nemôžem dovoliť, aby na mňa padol hoci len tieň podozrenia.“

„Čo navrhujete, pán veľvyslanec?“

„Podobáte sa na neho. Určitý čas musíte hrať jeho rolu.“

„Myslíte si, že to bude fungovať?“

„Určite áno. Ste šikovný. Zvládnete to.“

Ešte v ten večer ma nečakane navštívila Nera.

„Modroočko, mám k tebe veľkú prosbu. Odprevadíš ma do Sevilly? Musím bezpodmienečne zistiť, prečo Pedro neprišiel na ples.“

V kupé prvej triedy mi rozprávala, ako sa zoznámili.

„Cádiz bol vtedy hore nohami. Každý chcel vidieť Pedra Romera v aréne. Sedela som v čestnej lóži hneď vedľa guvernéra. Mal na sebe zlatom vyšívaný oblek, ktorý pod ostrým slnkom oslepoval. Vyzeral ako boh vojny Mars — chladnokrvný a neohrozený. Pripomínal mi ťa. Aj modrými očami, čo je na Španiela neobvyklé.“

Zatiahla na okienku záves.

„V ten deň čelil obrovskému čiernemu býkovi z chovu Miura. Zviera zúrivo útočilo, no Pedro sa pred ním ani nepohol. Zápasil s takou eleganciou, až sa mi zatajoval dych. S muletou tancoval milimetre od smrtiacich rohov. A keď v záverečnom dejstve tasil meč a jedným zásahom zviera zložil k zemi, diváci zasypali arénu kvetmi. Na mňa sa pozrel len raz. Hodil mi klobúk.“

Koč zastavil pred luxusným Hotelom de Madrid, kde mal matador prenajatý kráľovský apartmán.

„Počkaj ma tu.“

Po chvíli sa vrátila. Sklamaná.

„Recepčný nevidel Pedra niekoľko týždňov. Vrátim sa najbližším vlakom do Madridu. Ale ty tu zostaň. Ubytuj sa v hoteli, a keď sa vráti, zaves sa mu na päty. Buď jeho tieňom, kamkoľvek sa pohne. A o všetkom ma informuj.“

Nestačil som žasnúť. Romerova tvár mi otvárala všetky dvere.

Recepčný mi s úctou podal kľúč. „Seňor Romero! Vidím, že máte nový oblek. Pred chvíľou vás tu hľadala vojvodkyňa de Alvaresová. Možno ste sa minuli.“

„Áno, stretli sme sa pri koči. Vysvetlil som jej, že som bol na návšteve u priateľov v Barcelone. Hľadal ma ešte niekto?“

„Iba skupina novinárov.“

Ráno som sa zobudil v tom najlepšom luxuse. Kráľovský apartmán. To by sa mi páčilo, ale vedel som, že musím odtiaľ čo najrýchlejšie vypadnúť.

Prehľadal som to tam. Dúfal som, že nájdem nejaké prachy. Nič. Iba šatník plný Romerových zvrškov a hygienické potreby v kúpeľni.

Ozvalo sa klopanie na dvere.

„Kto je?“

„Poslíček, seňor. V hale vás čakajú novinári. Sú netrpezliví.“

Cez dvere som prikázal: „Zaveďte ich do salónu. O hodinu urobím mimoriadne vyhlásenie pre tlač. A doneste mi raňajky.“

S plným žalúdkom a v Romerovom najlepšom obleku som predstúpil pred žurnalistov. Doslova hltali každé moje slovo.

„Vážení páni — dámy žiadne nevidím, asi majú zo mňa strach.“

Ozval sa smiech.

„Ďakujem, že ste prišli. Poznáte ma, s tlačou vždy rád spolupracujem. Preto sa túto správu dozviete ako prví. Zasnúbil som sa s belgickou princeznou zo starého rodu. Nepýtajte sa na meno, neodpoviem vám. Bojí sa o mňa, preto do arény viac nevstúpim. Hneď zajtra odcestujem do Ženevy, kde sa plánujem usadiť. Vo vile pri jazere. To je všetko.“

Okamžite som odišiel, aby som sa vyhol nepríjemným otázkam.

Sluha mi priniesol čerstvé vydanie. Na prvej strane svietil palcový titulok:

SLÁVNY MATADOR OPÚŠŤA ARÉNU! PEDRO ROMERO ZASNÚBENÝ S BELGICKOU PRINCEZNOU!

Hneď pod ním stálo:

Šok v Seville: Kráľ koridy vymieňa muletu za švajčiarsky luxus! O niekoľko dní odcestuje do Ženevy, kde sa plánuje definitívne usadiť vo svojej novej vile pri jazere.

Už som chcel odísť na prechádzku, keď do izby vstúpil starší pán a hlboko sa poklonil. Od samého rešpektu skoro hlavou vrazil do rohu stolíka zo 17. storočia.

„Drahý seňor Romero, čítal som El Correo de Andalucía a zaraz som prišiel,“ vyhlásil.

„To neviete zaklopať?“

Muž na mňa civel. „Nepoznávate ma? Som predsa don Mateo de Silva, váš bankár! Vždy ste mi vravievali, že k vám môžem vstúpiť kedykoľvek bez ohlásenia.“

„Ach, samozrejme, don Mateo. Odpusťte, bol som zamyslený. Ako vidíte, som už na odchode. Na ceste do Švajčiarska."

„Práve preto som tu. Dočítal som sa, že v Ženeve kupujete dom. Viem, aké sú tam nehnuteľnosti drahé. Moja banka vám preto chce poskytnúť pôžičku za výhodných podmienok."

„O akej sume sa bavíme?"

„Päťdesiattisíc pesiet. S minimálnym úrokom a splatnosťou do dvadsiatich rokov."

„A ručenie?"

„Máte u nás predsa v depozite tie vzácne perly, seňor Romero."

„Samozrejme. Len som netušil, že ich hodnota stúpla až tak vysoko."

Bankár vstal a opäť sa poklonil. „Nebudem vás, majstre, ďalej zdržiavať. Kam mám poslať zmluvu na podpis?"

„Do ženevského Hôtel des Bergues. Tam sa ubytujem, kým si pri jazere nenájdem vilu."

Hneď po príchode do Ženevy som nestrácal ani minútu a začal hľadať vhodné sídlo. Potreboval som niečo, čo by dokonale zodpovedalo výmyslu o prepychovom dôchodku španielskeho matadora.

Našiel som ju na tretí deň. Kamenná vila na samom okraji mesta, utopená v prítmí starého parku, s terasou otočenou k hladine Ženevského jazera. Majiteľ súril s predajom, čo mi dokonale hralo do karát.

Na recepcii ma čakala zásielka zo Sevilly. Don Mateo de Silva bol mužom svojho slova. V obálke ležal návrh zmluvy o pôžičke na päťdesiattisíc pesiet v zlate.

Nič som nenechal na náhodu. Zmluvu som podpísal ako Pedro Romero. Aby som v sevillskom bankárovi nevzbudil ani náznak podozrenia a dodal celej transakcii absolútnu hodnovernosť, priložil som k nej notársky overenú zmluvu o budúcej kúpe vily pri jazere. Pridal som aj číslo konta v Ženeve, kam mala banka sumu previesť.

Odoslal som balík do Španielska a čakal.

Onedlho som obdržal peniaze od mexického veľvyslanca i zo sevillskej banky.

Okolo vily neustále sliedili otravní novinári. Aby som odviedol ich pozornosť, začal som dom zariaďovať nábytkom. K predaju napokon nedošlo.

Večer niekto zazvonil. Pri dverách stál maskovaný muž. V ruke držal revolver.

„Dovnútra, Romero!" zavelil po španielsky.

Vošli sme do salónu. Posadil som sa do kresla a nalial si do pohára koňak.

„Čo tu šaškujete? Odložte tú striekačku. Maškarný ples je vo vedľajšej vile. Splietli ste si adresu.“

„Zavri hubu!“ zreval gauner. „Kto má tie drísty počúvať? Naval perly!“

Tváril som sa prekvapene. „Perly? Čo to tu trepete?“

„Zdrhol si zo Španielska a zabudol si, že tvoj kamarát z légie ti dal do úschovy čierne perly? Chce ich späť. Preto som prišiel.“

„Žiadnych kamarátov nemám.“

„Ten z Malagy. Riaditeľ Alhambry.“

„V poriadku. Poslúžte si. Nájdete ich v tamtej skrini. Sú v malej cestovnej taške. “

Chlapovi zasvietili oči. Pootočil sa ku komode. Tasil som derringer a bez milosti ho prederavil niekoľkými guľkami.

„Ty sukyn syn!“ bolestivo skríkol slová vhodné na epitaf.

Čo s ním?

Dlho som premýšľať nemohol. Od vchodových dverí sa ozvali údery a krik:

„Polícia! Monsieur Romero, ste v poriadku? Susedia počuli výstrely!“

Vila mala našťastie aj zadný východ.

Za niekoľko dní španielske noviny hlásali:

V ROMEROVEJ VILE OBJAVILI ZASTRELENÉHO MUŽA. POLÍCIA PODOZRIEVA MATADORA. UTIEKOL NEVEDNO KAM.

Leveche hučal ako býk pred útokom. Okolo nôh mi vírili kamienky. Okenice domov zostali pevne zaistené kovovými západkami. Mesto sa skrylo a čakalo, kým sa ten prašný bes unaví.

Ženevský elegán zostal v spomienkach; teraz som mal na sebe andalúzsky odev — úzke tmavé nohavice siahajúce do vysokých čižiem, bielu košeľu s rozopnutým golierom a krátku vyšívanú bundu. Nízka strieška klobúka mi vrhala tieň na oči a šatka cez tvár chránila pred prachom aj pred zvedavosťou okolia.

Pod šerpou som cítil upokojujúcu váhu noža navaja. Nebol to šperk, bol to jediný spoločník, ktorému som v tomto meste mohol veriť. Pomaly som kráčal ulicou Malagy. Po dlažbe, ktorá pálila aj cez hrubé podrážky. Včera slávny matador, dnes vrah na úteku. Pedro Romero. Nebezpečný muž.

Hotel Alhambra bol dom s vysokými schodmi a malou lucernou nad vchodom, v ktorej plamienok vyzeral, akoby už dávno zaspal pod vrstvou šedého nánosu.

Pri recepcii som si oprášil ramená od piesku.

„Buenos días, señor.“ Môj hlas mal príchuť arogancie, ktorá nepripúšťala

odpor. „Prišiel som za riaditeľom. Ohláste ma.“

Recepčný sa na mňa pozrel cez strieborné zrkadlo visiace za ním. Jeho pohľad bol otupený stovkami tvárí, ktoré tadiaľto prešli bez toho, aby zanechali stopu.

„Žiaľ, musím vás sklamať. Pán riaditeľ nemá práve čas na potulných obchodníkov.“

„To sa mi nepáči.“ Oprel som sa o pult. Tak, aby spod okraja krátkej bundy zbadal rukoväť noža. Pripomenutie, že ten, kto pred ním stojí, vie ako sa čepeľ používa.

Za vyrezávaným stolom sedel riaditeľ Velasco. Jeho tvár pripomínala vysušenú slivku — vráskavú, trpkú a ponechanú príliš dlho na slnku.

Ani nezdvihol zrak od účtovných kníh. Slabé svetlo z ulice dopadalo na jeho plešinu a vytváralo tam nevkusný mastný odlesk.

„Nemám záujem,“ povedal skôr, než som stihol za sebou zavrieť dvere. Jeho hlas znel ako zvuk nechtov škrípajúcich po vápenatej stene. „Ak predávate ryby, choďte na trh. Ak predávate seba, choďte do prístavu. V oboch prípadoch ste na nesprávnej adrese.“

„Velasco, amigo, to som ja, Pedro. Tvoj najlepší priateľ z légie! Ty ma nespoznávaš? Poď ku mne, nech ťa môžem objať.“

Napriahol som náruč. Velasco sa na mňa pozrel a silene sa usmial. Mal strach. Pomaly sa blížil, akoby kráčal na vlastnú popravu.

Vlepil som mu facku. Letel k stene. Tá mu dala druhú. Kým sa spamätal, na krku mal nôž. Dlhý, ostrý ako britva.

„Pedro, drahý priateľ, nezabíjaj ma!“ Riaditeľ hotela začal jachtať. „Spravil som chybu, teraz to veľmi ľutujem. Všetko napravím! V trezore mám peniaze, veľa peňazí. Sú tvoje. Aj tie prekliate perly si nechaj. Už ich viac nechcem.“

„Prachy? Sem s nimi. Možno si to ešte rozmyslím.“

Vložil kľúč do zámky.

„Stáť! Trezor si otvorím sám.“

Tušil som správne — nečakalo tam len zlato. Na vrchu kopy pokrčených bankoviek trónila zlovestná hračka: vojenský Colt s dlhou hlavňou, možno kvalitná španielska kópia.

Nečujne zaplakal, keď videl, ako sa hotovosť stráca v sedlovej taške.

„Ale, ale, Velasco,“ pokarhal som ho tónom, akým otec hreší neposlušné dieťa, zatiaľ čo som naňho mieril jeho revolverom. „A ja som si myslel, že sme priatelia. Ale odpúšťam ti. Toho zabijáka v Ženeve i túto malú pascu. Cením si tvoju... nečakanú štedrosť.“

„Pedro,“ v riaditeľovom hlase sa zrazu objavil jed, „dlho sa z tých peňazí

tešiť nebudeš. Hotel je pod ochranou Pabla Torresa. Ak si myslíš, že pašerák a jeho svorka ti tento výstup odpustia, si blázon, ktorý nevie, v akom meste sa ocitol.“

„To ma netrápi, amigo. Ale kým sa tu tvoj patrón uráči objaviť, mienim si trochu vystrieť kosti. Ubytujem sa v najlepšom apartmáne.“

„Ale tá izba je obsadená!“

Naklonil som sa k nemu tak blízko, že musel cítiť pach prachu z môjho sombrera.

„Naozaj si myslíš, že ma to zaujíma? Do piatich minút nech je voľná. A ak v nej nájdem hoci len jediné cudzie vlákno alebo stopu po predchádzajúcom hosťovi, vrátim sa sem a naša priateľská debata naberie úplne iný spád.“

Na stole ležali rozložené súčiastky Colta. Čistil som ich a skladal jednu po druhej. Pokoj dňa preťalo praskanie schodov.

Kroky. Nebol to jeden človek.

Stihol som valec naplniť nábojmi. Vo chvíli, keď sa dvere rozleteli a udreli o stenu. V polotme sa mihli siluety dvoch mužov. Mali nože. Spúšť cvakla raz, druhýkrát, tretí... Revolver chrlil plameň a olovo.

Prvý muž sa zlomil v páse a padol okamžite. Druhý bol húževnatejší. Ešte sa pokúšal dvihnúť, prsty sa sápali po mojom hrdle, no jediným výstrelom som jeho agóniu ukončil. Vzduchom sa vznášal štipľavý zápach spáleného pušného prachu.

Recepčný ku mne zdvihol vyľakané oči; tie výstrely museli znieť ako kanonáda. „Pane...?“ vykoktal.

„Musím sa sťažovať. V apartmáne ležia bez pohnutia dvaja muži. Zrejme opilci, ktorých ste nedopatrením nechali vniknúť dnu. Buďte taký láskavý a odpracte ten neporiadok.“

Kráčali sme proti sebe s nožom v ruke. Ozývalo sa tlmené búchanie, keď vystrašení ľudia v rýchlosti zatvárali okenice. Vedeli, čo príde.

Na ceste sa hral chlapec s dreveným koníkom. Vybehla matka a hrubo ho schmatla za ruku.

„Poď domov, Carlito! Okamžite!“ Zabuchla bránu. Koník tam zostal ležať.

Ulica bola ľudoprázdna. Iba my dvaja. Pašerák a ja. A telá dvoch chlapov, ktoré vyšmarili z hotela.

Torres ich zbadal. „To je tvoj koniec, matador!“

Rozzúrený vyrazil vpred. Jeho navaja sa blysla pod slnkom ako zabíjajúci roh. Čelil som mu sťaby Romero.

Keď bol pašerák pri mne, neuskočil som dozadu. Zvrtol som sa na päte a nechal ho preletieť popri mne. Dokonalý úhyb — verónica bez červenej

mulety. Zostal otočený chrbtom. Bezbranný.

Bodol som. Estocada priamo medzi lopatky. Zrútil sa tvárou do prachu. K svojim mužom. Nôž som nechal v rane pre výstrahu iným.

Býk padol. Korida bez divákov sa skončila. Kráľ je mŕtvy, nech žije kráľ. Romero sa stal novým vládcom Malagy.

Okenice sa pomaly začínali otvárať a Carlito sa vrátil pre svoju hračku.

Na druhý deň ráno všetky španielske noviny spievali jedinú pesničku:

PEDRO ROMERO JE V MALAGE! V SÚBOJI USMRTIL ZNÁMEHO PAŠERÁKA PABLA TORRESA A JEHO DVOCH MUŽOV! POLÍCIA JE BEZMOCNÁ!

Plával som v mori, aby som zo seba zmyl špinu z tých dní. Slaná voda ma štípala v drobných rankách na rukách. Cítil som, ako sa mi svaly konečne uvoľňujú.

Vyšiel som z vody a nechal kvapky stekať po koži. Na piesku som rozložil vatru. Sledoval som tanec ohňa s vetrom. Ako si berie priestor a suší mi tvár.

V Malage noc prichádza rýchlo a dravo — ako žena, ktorá nečaká na pozvanie, ale o to vášnivejšie si vás podmaní.

Ľahol som si do piesku a nebo sa nado mnou otvorilo v celej svojej desivej nádhere.

Malaga...

Mesto bez zákona, ktoré nepatrí kráľom ani guvernérom. Patrí len mužom, ktorí dokážu bleskovo tasenú oceľ premeniť na jediný platný argument. Tu sa nehovorí o práve, tu sa koná. Oko za oko, čepeľ za krivdu. Zákon sa nerodí v kanceláriách, ale v uliciach. Každá ulička má svojho pána, každá krčma svojho sudcu. Ten, kto má pevnú ruku a chladnú hlavu, prežije. Ostatní zmiznú — ako krv v prachu, po ktorej do rána nezostane ani stopa. Malaga nepozná hanbu ani slzy. Len nôž a revolver, tých dvoch bratov, čo držia mesto v krehkej rovnováhe.

Romero sa stal legendou. Na matadora by ľudia časom zabudli, na desperáda nikdy.

Oheň zapraskal a hviezdy sa zdali byť ešte nižšie. Zavrel som oči a nechal sa unášať.

Epilóg

The Seine Shadows koncertovali v jaskyni tak ako vždy. I so mnou.

Hranou palca som udrel do najhrubšej struny. Sťaby som dal Velascovi facku. Hlboký, surový tón otriasol stredovekou klenbou.

Nebol to len sprievodný rytmus. Znelo to ako Andalúzia. Slnko v Cádize, fiesta v Seville, prach ulíc v Malage. Korida sa pretavila do jediného akordu.

Zvuk postupne zhasínal v tom starom kameni.

Dohral som a uložil basgitaru do stojana.

Pri stolíku sedela Vivianne. Vysmädol som. Čašník mi priniesol citronádu.

„Akoby si dnes nehral džez, ale flamenco," poznamenala.

„Možno."

„Apropo, poznal si toho španielskeho matadora z obrazu?"

„Poznal. Raz ti porozprávam ten príbeh. Muža, ktorý musel zomrieť, aby sa stal nesmrteľným."

Bratislava, január 2022

Ing. Roman Hliva

www.hliva.sk

Páčila sa vám kniha? Moju ďalšiu tvorbu, môj ateliér spisovateľa môžete podporiť symbolickým príspevkom.

QR platba za knihu

3,00 EUR